

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος Ἑβδομος

Συνδρομὴ ἑτησια: Ἑ. Ἑλλάδι φρ. 10, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20. — Αἱ συνδρομαὶ ἀρροῦνται ἀπὸ 1 ἰανουαρίου ἑκάστου ἔτους καὶ εἶναι ἑτησιαί. — Γραφεῖον τῆς Διευθύνσεως: Ὅδος Σταδίου, 6.

1 Ἀπριλίου 1879

ΣΦΡΑΓΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ ΘΗΒΩΝ

ἐν ἔτει 1822.

Ἡ ἀνωτέρω σφραγὶς ἐλήφθη ἐκ τοῦ ἐπομένου ἐγγράφου, κοινοποιηθέντος ἡμῖν ὑπὸ τινος συνδρομητοῦ τῆς Ἑστίας:

Δηλὸν γίνεται διὰ τοῦ παρόντος, ὅτι ἔδωκεν ὁ εὐγενέστατος κύριος Ἡπειρώτης Κοσμάς Ραθηλῆς εἰς τὸ ταμεῖον Θηβῶν γρόσια 1000 χίλια, τὰ ὅποια ἔχουν νὰ τρέχουν πρὸς ὀκτώ τὰ ἑκατὸν ὄθεν καὶ ἐγένετο τὸ παρὸν ἐσφράγισεν καὶ ἐδόθη τοῦ Κοσμά Ραθηλῆ καὶ ἔστω εἰς ἔνδειξιν. — 1822, ἰουνίου 12, Θῆβαι.

Ὁ Γεν. ταμίας καὶ ἔφορος Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς
ΚΩΝΣΤΑΝΤΗΣ ΣΑΠΟΥΝΤΖΗΣ. Ἰω. Οἰκονόμου.

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΤΗΣ ΓΗΣ

ἐν ἡμέραις ὀγδοήκοντα.

[Μυθιστορία Ἰουλίου Βέρν. — Μετάφρ. Ἀγγέλου Βλάχου].
Συγγραμ. ἰδί σελ. 177.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Ἐν ᾧ ὁ Φιλέας Φόγ καταπλήττει τὸν ὑπἠρέτην αὐτοῦ Πονηρίδην.

Εἰς τὰς ἑπτὰ καὶ εἰκοσιπέντε ὁ Φιλέας Φόγ, ἀφοῦ ἐκέρδησε περὶ τὰς εἴκοσι γυνέας εἰς τὸ οὔιστ, ἀπεχειρέτισε τοὺς ἐντίμους αὐτοῦ συναδέλφους, καὶ κατέλιπε τὸν Ἀναμορφωτικὸν Σύλλογον. Εἰς τὰς ὀκτὼ δὲ παρὰ δέκα ἤνοιγε τὴν θύραν καὶ εἰσῆργετο εἰς τὴν οἰκίαν του.

Ὁ Πονηρίδης, ὅστις εἶχεν εὐσυνειδήτως σπουδάσει τὸ πρόγραμμά του, ἐξεπλάγη ἀρκούντως βλέπων ἐπιφανόμενον αἰφνης τὸν κύριόν του, κατὰ προφανῆ τῆς ἀκριβείας παράδοσιν. Διότι, κατὰ τὴν ἀναγεγραμμένην σημείωσιν, ὁ ἔνοικος τῆς Σέβιλ-Ρόου τὸ μεσονύκτιον μόνον ἀκριβῶς ἔπρεπε νὰ ἐπιστρέψῃ.

Ὁ Φιλέας Φόγ ἀνέβη πρῶτον εἰς τὸ δωμάτιόν του, εἶτα δ' ἐφώνησε:

— Πονηρίδη!

Ὁ Πονηρίδης δὲν ἀπεκρίθη. Ἀδύνατον, διε-

λογίσθη, ν' ἀπετεινέτο πρὸς αὐτὸν ἢ πρόσκλησις, ἀφοῦ δὲν ἦτο ἡ ὥρα.

— Πονηρίδη! ἐπανελάβην ὁ κ. Φόγ, χωρὶς ὄμως νὰ ὑψώσῃ τὴν φωνήν.

Ὁ Πονηρίδης ἐνεφανίσθη.

— Εἶνε δευτέρα φορὰ πού σὲ φωνάζω, παρετήρησεν ὁ κ. Φόγ.

— Ἀλλὰ δὲν εἶνε ἀκόμη μεσάνυκτα, ἀπήντησεν ὁ Πονηρίδης, δεικνύων τὸ ὠρολόγιόν του.

— Τὸ γνωρίζω, ὑπέλαβεν ὁ Φιλέας, καὶ δι' αὐτὸ δὲν σοῦ κάμνω παρατήρησιν. Ἐντὸς δέκα λεπτῶν ἀναχωροῦμεν διὰ Δουβρὸν καὶ Καλαί.

Παράδοξός τις μορφασμὸς συνέσειλε τὸ γρογγύλον πρόσωπον τοῦ γάλλου. Προδήλως εἶχε παρακουσίσει.

— Ὁ κύριος ἀλλάζει διαμονήν; ἠρώτησε.

— Ναί· ἀπεκρίθη ὁ Φιλέας Φόγ. Ὁὰ κάμωμεν τὸν γῦρον τοῦ κόσμου.

Ὁ Πονηρίδης, ὑπερμέτρως διεσταλμένους ἔχων τοὺς ὀφθαλμούς, ἀνασεσυρμένας τὰς ὄφρες καὶ τὰ βλέφαρα, παραλελυμένους τοὺς βραχίονας καὶ ἐκλελυμένον τὸ σῶμα, ἐνέφαινε πάντα τὰ συμπτώματα τῆς μέχρις ἐνεότητος καταπλήξεως.

— Τὸν γῦρον τοῦ κόσμου!

— Εἰς ὀγδοήντα ἡμέρας, ἀπήντησεν ὁ κ. Φόγ. Δὲν ἔχομεν λοιπὸν νὰ χάνωμεν οὐδὲ στιγμήν.

— Καὶ τὰ πράγματά μας πότε θὰ τὰ ἐτοιμάσωμεν; εἶπεν ὁ Πονηρίδης, ταλαντεύων μηχανικῶς τὴν κεφαλὴν του δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ.

— Δὲν χρειάζομεθα πράγματα. Ἀρκεῖ εἰς σάκκος μὲ δύο μάλλινα ὑποκάμισα καὶ τρία ζεύγη κάλτσαις καὶ ἄλλα τόσα διὰ σέ. Ἀγοράζομεν καθ' ὁδόν. Νὰ καταβάσῃς τὸ ἀδιάβροχον ἐπανωφόριόν μου καὶ τὸ ἔδοιπορικόν μου σέπασμα. Φρόντισε δὲ νὰ πάρῃς καλὰ ὑποδήματα, μολονότι θὰ περιπατήσωμεν πολὺ ὀλίγον, ἢ καὶ διόλου. Πήγαινε.

Ὁ Πονηρίδης ἤθελε νὰ ἀπαντήσῃ, ἀλλὰ δὲν τὸ κατόρθωσε. Κατέλιπε λοιπὸν τὸ δωμάτιον τοῦ κ. Φόγ, ἀνέβη εἰς τὸ ἰδικόν του, κατέπεσεν ἐπὶ μίας ἔδρας, καὶ, δημῶδη τινὰ φράσιν τοῦ τόπου του μεταχειριζόμενος, ἀνεφώνησε:

— Αὐτὸ ἦτο πάλιν ἀπὸ τ' ἄγραφα! Κ' ἐγὼ ὁ κακομοίρης, πού ἤθελα νὰ ἡσυχάσω!

Μηχανικῶς δὲ συνετέλεσε τὰς ὀδοιπορικὰς του παρασκευάς.